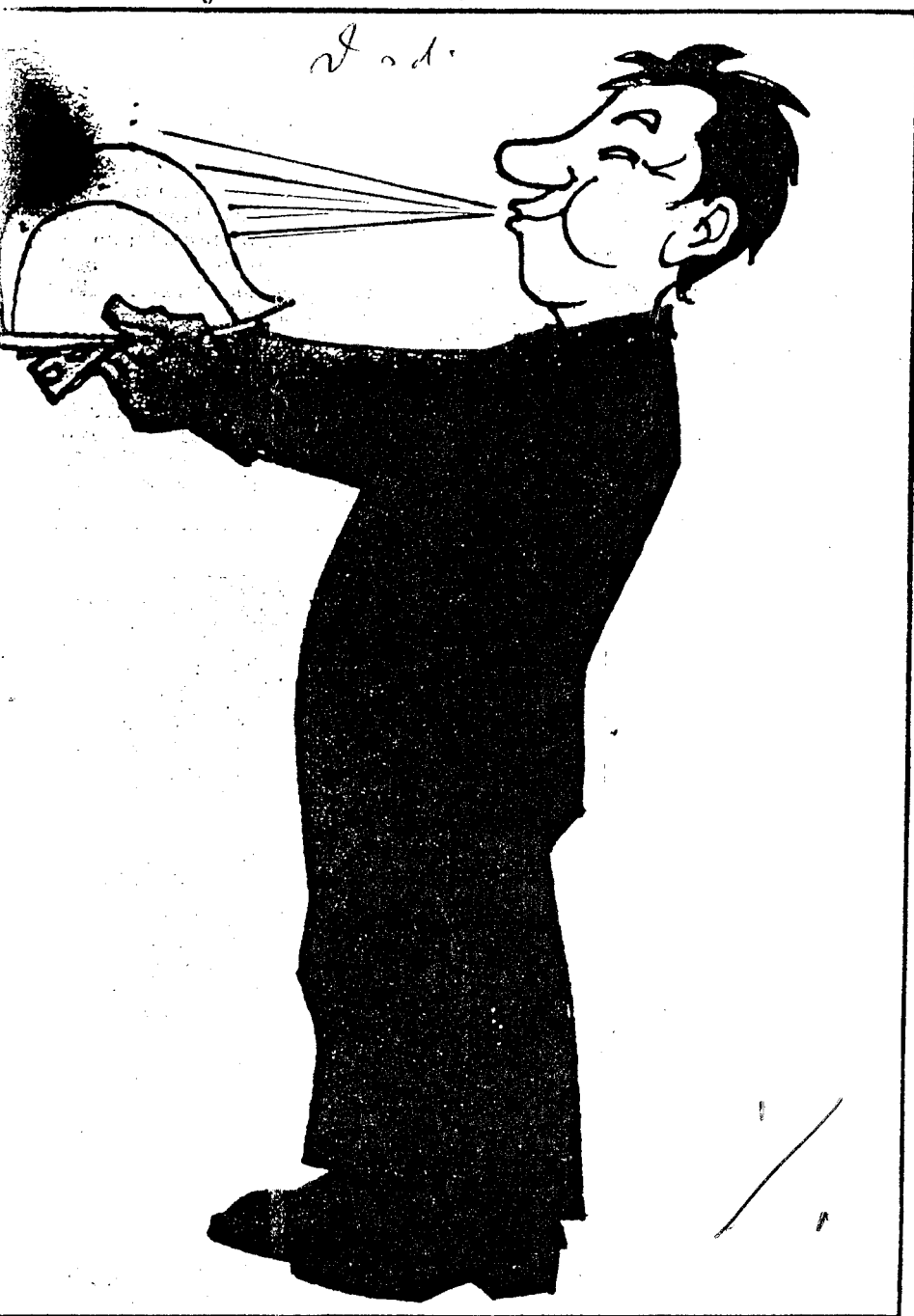

ikke leres fra den utvikling som skjer i organisasjon og ledelse.

dyrer og rutiner, samtidig som muligheter til kompetanseutvikling og utfordringer i jobben gjør at man må «strekke» seg litt; man lærer og utvikler seg.

Organisasjonskultur og klima: Opplevelsen av å arbeide i en virksomhet med en organisasjonskultur som naturlig inngir lojalitet, stolthet og engasjement, i et mellommenneskelig klima preget av åpenhet, trygghet og tillit.

Ledelse og administrasjon: Opplevelsen av en ledelse som er kompetent, trygg og samkjørt; som er målrettet og stiller krav, men også evner å gi støtte; som er beslutningsdyktig men samtidig åpen for å lytte og ta medarbeidernes synspunkter på alvor; som opptrer seriøst, rettferdig og er til å stole på.

Det er overraskende hvor ofte utviklingsarbeid preges av å være lappverk

oftest at man i utilstrekkelig grad har tatt i betraktning de psykososiale og kulturelle sidene ved organisasjonen. Disse lar seg ikke så lett fange i organisasjonskart, flytdiagrammer eller rutinebeskrivelser, men er ikke desto mindre avgjørende for praktisk gjennomføring og sluttresultat.

Det snakkes om at framtidens samfunn er et kompetansesamfunn, at morgendagens virksomhet er kompetansebedriften. Skal dette bli realiteter, er vi avhengige ikke bare av kompetente mennesker, men av at de samme menneskene med glød tar sin kompetanse i bruk i virksomhetenes tjeneste. Det gjør de fleste mennesker gjerne, men vi vet også, blant annet fra store europeiske undersøkelser, at framtidens høykompetente medarbeidere vil møte sin arbeidsplass, sine ledere og sine kolleger med en helt annen selvbevissthet enn tidligere generasjoner. De vil kreve noe mer enn lønn tilbake for å stille sine høyeste menneskelige kvaliteter og evner til

debatt

Av Arntfinn Haga

Jeg var ute i Bergens Tidende for 15. februar og imøtegikk noen av Egil Ulateigs påstander i hans bok *Med rett til å drepe*. I sitt svar til meg i samme avis for 27. februar er Ulateig ute med noen betraktninger omkring mine bøker med innhold fra krigens tid. I tillegg går han løs på emner jeg ikke har berørt i det hele tatt. Selv i denne sammenhengen finner han en anledning til å nevne Gunnar Sønsteby ved navn. Som kjent førte Sønsteby sin ensomme kamp øst for Langfjella.

Ulateig er lite konkret i sitt svar. Noe annet hadde jeg heller ikke ventet, etter å ha lest nevnte bok.

Jeg gjorde ikke noe annet enn å ta noen av Ulateigs utlegninger punkt for punkt, og påvise at det han skriver fra våre kanter, rett og slett er feil.

Det norske folk består som kjent av jurister og hobbyjurister, hvorav sistnevnte kategori er i overveldende majoritet. Ulateig deltar i den ulidelige formalprosedyren om hvorvidt «krigen var over ved kapitulasjon den 10. juni». Jeg vil gjerne få gi mitt lille besyv med og forsikre herr Ulateig om at verken fiskere, fiskebønder, fraktefolk, industriarbeidere eller mer teoretisk innstilte personer, skjønte det kvekk av at vi ikke var i krig etter 10. juni 1940. Personlig har jeg også til denne dag innbilt meg at vi – i alle fall i praksis – var i krig med Tyskland. I slike tilfeller er det ofte praksis som teller.

Egil Ulateig skriver at det som sjokkerer mange lesere av bl.a. hans egne bøker, er at han benytter seg av hittil ubenyttede kilder, delvis fra «den andre siden».

Men det gjør han ikke når det gjelder Telavåg-affæren, understreker han. «Der er samtlige av mine kilder funnet i SOE-arkivet i London, som blant annet inneholder avhor av agenter ved retur til England».

Hvem var det så jeg bygde på da jeg skrev min bok *Aksjon Telavåg*? Når det gjelder selve aksjonen og opptakten til den, bygger jeg nesten utelukkende på tyske kilder og statspolitikilder. To gestapister ble drept i Telavåg. De to andre gestapistene som var med, pluss en tolk og tre norske statspolitimenn, overlevde alle krigen. De måtte svare for sine gjerninger i retten, og det er disse vitnemålene jeg bygger på. I tillegg kommer vitnemålene fra nazilemannen i Fjell, gestapisten Johann Arndt og kommandør Hans Bomborg ved Sipo i Bergen. I det store og hele samsvarte vitnemålene.

I bøkene mine har jeg skrevet om en rekke Gestapo-aksjoner, og alltid saumfart nøye vitnemåle-

- LL
jo h

I

C

F

A
i
H
E
k
14

ne fra de gentilestede
 andre tephene som dette.
 Like nøye har jeg samlet
 vitnemålene fra norske an-
 givere. Jeg har aldri våget
 å utelukke at det både på
 norsk og tysk side gjøres
 deltagelse selv om det snart
 om både skoger og annet.
 Og er det noe i det gjent-
 ier videt med alle mine
 bøker, så er det i oppgave
 den som selv skal være
 i begrepet. Jeg vet ingenting
 bedre metoder i mine be-
 strebelse på å finne ut
 hva som virkelig hendte.

(-) Når det gjelder

Bjørn Wests innsett i
 Motve Hjeltnes, vil jeg
 Utklart et par rader i South
 med den som selv var
 med. Men det forutsetter
 at han får audiens.